

РЕШЕНИЕ

№ 2308

гр. София, 28.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 10.03.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **205** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно – процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по искова молба на К. К. П., изтърпяващ наказание в затворническо общежитие от затворен тип „К.“ [населено място], общ.Столична към Затвора в [населено място], срещу Заповед № 503/18.12.2018г. на Началника на затвора С., с която са отменени Заповед № 606/03.10.2018г. и № 327/08.08.2018г. на същия орган, с които на лишения от свобода К. П. – от 9 група, е възложено да работи в парова централа. Съобразно уточнението на исковата молба от 14.05.2019г. се оспорват и незаконосъобразните действия по спирането на лишения от свобода от работа на 18.12.2018г., по отстраняването му от работа след на 18.12.2018г. Твърди се, че отстраняването му от работа представлява дисциплинарно наказание, без да е налице виновно поведение от негова страна. Иска се отмяна на незаконосъобразните действия и прогласяване нищожност на заповедта, както и възстановяването му на работа.

Ответникът – началник на затвора С., редовно призован се представлява от юрисконсулт М., която моли съда да отхвърли жалбата. Представя доказателства. Поддържа, че оспорената заповед е била предмет на друго производство в АССГ, приключило с влязло в сила определение, както и че за оспорващия липсва правен интерес, доколкото вече е назначен на работа. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Софийска градска прокуратура в съдебно заседание не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Съдът, след като се запозна с доказателствата и доводите на страните, намира за установена, следната фактическа обстановка:

Жалбоподателят К. К. П. изтърпява наказание „лишаване от свобода“ в Затвора –С.. Със Заповед № 606/03.10.2017г. на началника на Затвора –С., на жалбоподателя е възложено да работи в парова централа при изпитателен срок 3 месеца. / лист 15 от делото./ Със Заповед № 327/08.08.2018г.. на началника на Затвора –С., на жалбоподателя е възложено да работи като работник в парова централа с работно време – събота – 8 ч. (л.16 от делото).

С Протокол за разпределение №144/18.12.2018г.(л.14) К. П. – лишен от свобода, изтърпяващ наказанието си в Затвора С. е разпределен от 12 група за 30 „К.“. Протоколът е оспорен от лишения от свобода пред АСГГ и с Определение № 2540/02.04.2019г. АССГ, 17 състав, по адм.дело № 819/2019г. е оставил жалбата му без разглеждане, като определението е влязло в сила (л.119-120).

С оспорената в настоящето производство Заповед № 503/18.12.2018г. , на основание чл.80 ал.1 т.5 и ал.2 от ЗИНС и чл.175 от ППЗИНЗС във връзка с протокол за разпределение № 144/18.12.2018г., поради преместването на К. П. от 12 група за 30 „К.“ са отменени Заповед № 606/03.10.2017г. и Заповед № 327/08.08.2018г., двете на началника на Затвора –С.. Заповед № 503/18.12.2018г. е връчена на К. П. на 21.12.2018г.

Със Заповед № 032/08.02.2019г. на Началника на затвора С. (л.84)е възложено на лишения от свобода К. П. да работи като огняр, 8 гр./8ч/ 5д/ . Със Заповед № 9/12.03.2019г. (л.83) на същия орган във връзка с протокол за разпределение № 35/12.03.2019г., поради обективна невъзможност да изпълнява възложената му работа, поради преместването на К. П. от 8 група за затвора С., е отменена Заповед № 32/08.02.2019г., с която му е било възложено да работи като огняр.

По жалба на К. П. срещу Заповед № 503/18.12.2018г. в АССГ е било образувано и адм.дело № 3741/2019г. Производството по делото е приключено с Определение № 5062/05.07.2019г., влязло в сила на 23.07.2019г. (л.118-120), с което жалбата на К. П. е оставена без разглеждане, като недопустима, на основание чл.159 т.1 от АПК.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок от надлежна страна, при спазване изискванията на закона, срещу административен акт, който подлежи на оспорване по съдебен ред, поради което същата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество. Влязлото в сила прекратително Определение № 5062/05.07.2019г. по адмдело № 3741/2019г. не е процесуална пречка за оспорването по настоящето дело, доколкото прекратителното определение не се ползва със сила на пресъдено нещо.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният акт е издаден от компетентен орган в пределите на неговата законова компетентност по място, време и степен.

Съгласно чл.172 ал.2 от ЗИНЗС работата, която трябва да изпълнява лишеният от свобода, се определя от администрацията съобразно съществуващите възможности, като се вземат предвид възрастта, полът, здравословното му състояние и работоспособност, изискванията на сигурността, професионалната квалификация и предпочитанията му. Съгласно чл.175 ал.1 от Правилника за приложение на ЗИНЗС

/ППЗИНЗС/ доброволният труд по чл. 80 ЗИНЗС се възлага от началника на затвора, поправителния дом или затворническото общежитие. С оспорената заповед са отменени Заповед № 606/03.10.2017г. и Заповед № 327/08.08.2018г., двете на началника на Затвора –С., като в конкретния случай именно последният е компетентен орган, да отмени издадените по-рано от него административни актове.

Оспорената заповед е издадена в законоустановената писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК. В същата са посочени фактическите, както и правните основания, послужили за издаването ѝ, а именно чл.80 ал1 т.5 и ал.2 от ЗИНЗС и чл.175 от ППЗИНЗС, както и Протокол за разпределение №144/18.12.2018г.(л.14) за разпределянето на К. П. – лишен от свобода, изтърпяващ наказанието си в Затвора С. от 12 група за ЗО „К.“.

В хода на проведеното административно производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Протоколът за разпределение е издаден по повод докладна записка от инспектор СДВР на 5-а и 12-та група от 17.12.2017г. до Началника на Затвора, в която подробно е изложена фактическата обстановка и е направено предложение жалбоподателят (както и други лица) да бъде преместен в ЗО ОТ „К.“.

Неоснователни са твърденията на жалбоподателя, че заповедта не съдържа мотиви, като в конкретния случай, съдът намира за достатъчно посочването на Протокола за разпределение, обстоятелството че жалбоподателят е преместен в затворническо общежитие и относимите правни норми от ЗИНЗС и ППЗИНС.

Както многократно е сочено и в константната съдебна практика, мотивите на административният акт, могат да се съдържат в друг акт, предхождащ оспорения. В тази връзка мотивите на оспорения акт се съдържат и в цитираната докладна записка от инспектор СДВР адресирана до Началника на Затвора, както и в разпределителния протокол.

С оглед на изложеното, съдът намира, че заповедта е издадена в предписаната от закона форма и съдържа изискуемите реквизити.

Относно материалната законосъобразност на акта и съответствието му с целта на закона:

Съгласно чл. 41, ал. 1 от Наказателния кодекс (НК), изтърпяването на наказанието лишаване от свобода се съпровожда с подходящ, съответно заплатен общественополезен труд, чрез който се цели превъзпитанието на осъдените, както и създаването и повишаването на тяхната професионална квалификация, а с чл. 41, ал. 3 от НК е регламентирано, че положеният труд се зачита за намаляване срока на наказанието, като два работни дни се считат за три дни лишаване от свобода.

Неоснователни са възраженията и доводите на жалбоподателя, че оспорваната заповед по своята правна същност е заповед за налагане на дисциплинарно наказание и в случая намира приложение Кодекса на труда.

Съгласно чл.172 ал.1 от ЗИНЗС лишените от свобода участват в трудовата дейност основно с цел ресоциализацията им, като работата която изпълняват се определя от администрацията, съгласно изрично посочените критерии по чл.172 ал.2 от ЗИНЗС и чл.164 от ППЗИНЗС/. Лишеният от свобода с оглед спецификата на правното му положение , не е страна по трудово правоотношение – такова като правоотношение между равнопоставени субекти не възниква между него и администрацията на Затвора. Действително ЗИНЗС препраща към трудовото законодателство и Кодекса на труда, но само относно условията на труд и продължителността на работния ден на

лишените от свобода, както и за имуществената им отговорност за неуредените в специалния закон въпроси /аргумент чл.173 ал.2 от ЗИНЗС, чл.79 ал.1 от ЗИНЗС и чл.127 от ЗИНЗС; чл.168, чл.169 ал.1 и чл.172от ППЗИНЗС/.

Правата и задълженията на лишения от свобода, полагащ труд са уредени в ЗИНЗС и детайлизирани в ППЗИНЗС и не се определят от някое от основанията за възникване на трудово правоотношение, измежду които и трудов договор.

Съобразно чл. 77 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/ правото на лишения от свобода на подходяща работа се удовлетворява по възможност.

Съгласно чл.77 от ЗИНЗС и в случая на освобождаване от работа, на каквито последици има оспорената заповед, началника на затвора действа в условията на оперативна самостоятелност. Действието на Началника на Затвора при оперативна самостоятелност се извежда и от разпоредбата на чл.41 ал.1 от НК, според която изтърпяване на наказанието лишаване от свобода се съпровожда с подходящ, съответно заплатен общественополезен труд, чрез който се цели превъзпитанието на осъдените, както и създаването и повишаването на тяхната професионална квалификация. Т.е. основната цел на упражняване на правото на труд при лишения от свобода е пряко свързана с целта на изпълнение на наказанието.

В конкретния случай, след като е констатирано извършеното с посочения по-горе протокол за разпределение преместване на лишения от свобода на друго място за изтърпяване на наказанието, в правомощията на началника на затвора е да извърши преценка, относно обстоятелството следва ли лишения от свобода да продължи да полага труд в затвора, от който е преместен.

Предвид нормите на чл.172 ал.2 от ЗИНЗС и чл.164 от ЗИНЗС както назначаването, така и прекратяването на трудовата дейност на лишения от свобода е правомощие на началника на затвора, който действа в условията на оперативна самостоятелност по целесъобразност.

Предвид изложеното, настоящия състав намира, че оспорената заповед е законосъобразна, като издадена от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при липса на нарушение на административнопроизводствените правила и в съответствие с материалния закон и неговата цел и не страда от пороци, обосноваващи нейната нищожност. Жалбата на К. К. П. следва да бъде отхвърлена изцяло, ведно с исканията му за отмяна на незаконсъобразните действия на началника на затвора С. по отстраняването му от работа и по недопускането му до работа, доколкото същите са законосъобразно и се основават на посочената по горе заповед.

На основание чл. 143 и чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, на ответника следва да бъдат присъдени разноски в размер на 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 66 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на лишения от свобода К. К. П. срещу Заповед № 503/18.12.2018г., издадена от началника на затвора – С..

ОСЪЖДА К. К. П., ЕГН [ЕГН], да заплати на ГД“Изпълнение на наказанията“ – Затвора [населено място] сумата от 100 /сто/ лв., представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано в 14-дневен срок от съобщението пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: